

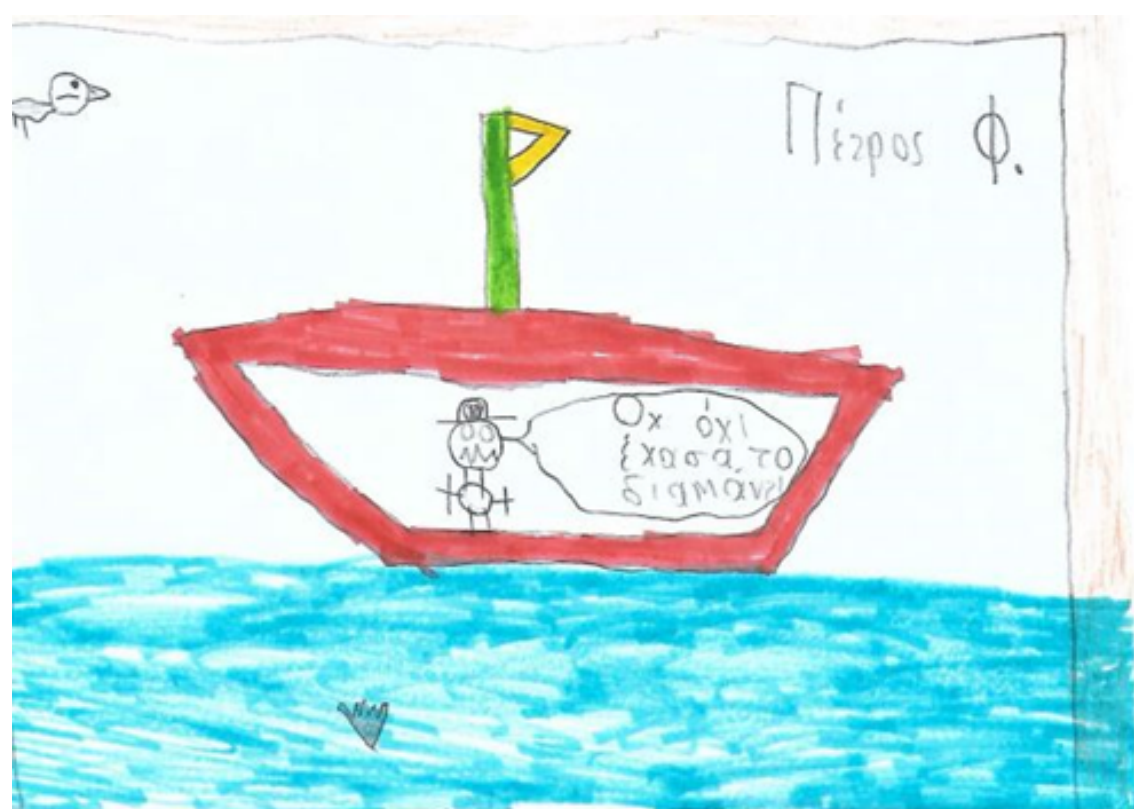
ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Μια φορά και έναν καιρό, πριν από τρεις αιώνες, ε' ένα πανύψηλο βουνό, χάθηκε ένα μαγικό διαμάντι. Ένας νάνος, που έμενε στους πρόποδες αυτού του βουνού και τον έλεγαν Ρουμπέν, έψαχνε για αιώνες αυτό το διαμάντι.

Το διαμάντι ήταν πολύ εημαντικό γιατί μπορούσε να πραγματοποιήσει την επιθυμία σου. Η επιθυμία όμως αυτή θα πραγματοποιούνταν μόνο αν ήταν για το καλό των ανθρώπων και όχι για το κακό. Αυτό το διαμάντι ανήκε στον καλό μάγο Αψούν. Όταν ο Αψούν έκανε καλές ευχές για τους ανθρώπους, το διαμάντι τις έκανε πραγματικότητα. Έτσι βοηθούσε τους ζητιάνους, τα ορφανά και όσους είχαν ανάγκη. Όλος ο κόσμος λάτρευε τον μάγο Αψούν.

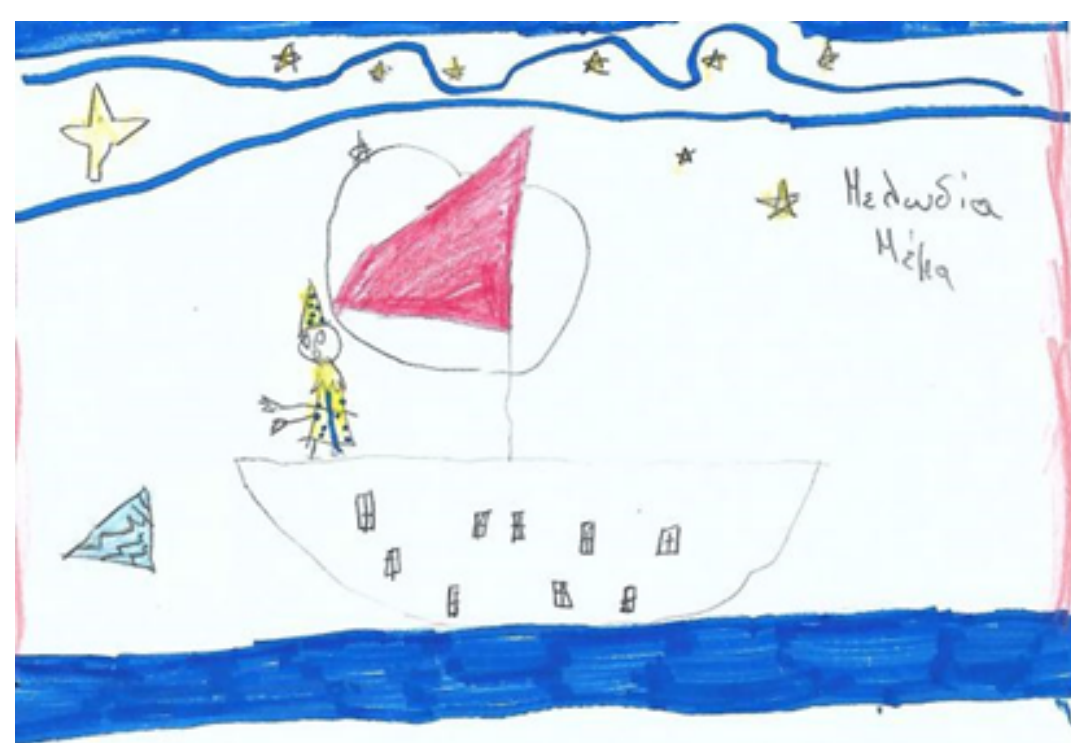

Μια μέρα, όταν ο Αψούν ήταν σε ένα πλοίο, έπιασε μεγάλη τρικυμία. Το πλοίο κουνιόταν πολύ, τόσο που το διαμάντι έπεσε στη θάλασσα. Ο Αψούν ένιωθε πολύ άεχημα. Πώς θα βοηθούσε τώρα τους ανθρώπους;

Μερικές δεκάδες χρόνια μετά, ένας καλός πειρατής, ο Τιμετόρα, βρήκε αυτό το διαμάντι. Μια φορά που έκανε ταξίδι στη θάλασσα, είδε κάτι να λαμπυρίζει στο βυθό. Τότε βούτηξε μέσα για να το πάρει. Όταν το έπιασε στα χέρια του, αυτό άρχισε να αλλάζει χιλιάδες χρώματα. Εκείνη την ώρα, στο μυαλό του ήρθε μια σκέψη για τους φτωχούς ανθρώπους. Ο Τιμετόρα ήταν ένας καλός πειρατής. Αυτό που έκανε πάντα ήταν να βρίσκει θησαυρούς και να τους δίνει σε ανήμπορα πλάσματα.

Όταν σκέφτηκε και πάλι αυτά τα πλάσματα, αμέσως απέκτησαν λεφτά, φαγητό και μια στέγη. Τότε ο Τιμετόρα κατάλαβε, ότι το διαμάντι ήταν μαγικό. Έπρεπε με κάθε τρόπο να το φυλάξει για να είναι όλοι καλά.

Δυστυχώς, όμως ούτε ο Τιμετόρα κατάφερε να το φυλάξει. Όταν μια μέρα το καράβι του έφτανε στη στεριά, ένας πεινασμένος γλάρος, το άρπαξε με το ράμφος του. Τότε πέταξε μακριά, πάνω από τα βουνά και στάθηκε σε μια κορυφή για να το ψάει.

Όμως το διαμάντι δεν τρωγόταν!

Θυμωμένος ο γλάρος το άφησε επάνω σε ένα βράχο. Μετά από λίγο καιρό, όλα τα πλάσματα της γης, γνώριζαν για το διαμάντι.

Πολλοί έψαχναν για να το βρουν. Ένας από αυτούς ήταν και ο νάνος Ρουμπέν. Ο Ρουμπέν ήταν ο βασιλιάς των νάνων.

Το βασίλειό του ήταν κάτω από τη γη, εκεί που πηγάζουν ποταμοί και εκρηματίζονται λογιών λογιών λιμνούλες. Όλοι οι νάνοι ζούσαν ευτυχισμένοι στο βασίλειο, μέχρι τη μέρα που τα ελαφάκια μετανάστευσαν εκεί. Δεν έβρισκαν πια φαγητό στην χώρα τους και πολλές οικογένειες ελαφιών βασανίζονταν και κόντευαν να πεθάνουν.

Το βασίλειο των νάνων τότε, γέμισε από μετανάστες ελαφάκια.

Το φαΐ άρχισε όμως να λιγοστεύει κι εκεί, για όλους τους κατοίκους.

«Και τώρα; Τι γίνεται τώρα;», αναρωτιόταν ο Ρουμπέν και δεν τον έπιανε ύπνος. Αν έδιωχναν τα ελαφάκια, θα πέθαιναν από την πείνα. Και δε θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό
6ε
άλλα πλάσματα.

Εκείνες τις μέρες ακουγόταν η ιστορία με το διαμάντι. Αν το έβρισκε, θα έφερνε και πάλι την ευτυχία στη χώρα του.

Ο Ρουμπέν τότε, πήρε τη μεγάλη απόφαση και ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι. Έπρεπε με κάθε τρόπο να βρει το διαμάντι. Σέλωσε το ιπτάμενο γουρούνι του, φόρεσε τα νανοκυάλια του και... πέταξε ψηλά. Πέρασαν μήνες, χρόνια, αιώνες... και ο Ρουμπέν ταξίδευε... Και ψηλά, εκεί στα σύννεφα του ουρανού, έψαχνε... Κι όλο κοιτούσε τις βουνοκορφές, τα δάση, τις στέγες, τα σπίτια, τις αυλές.

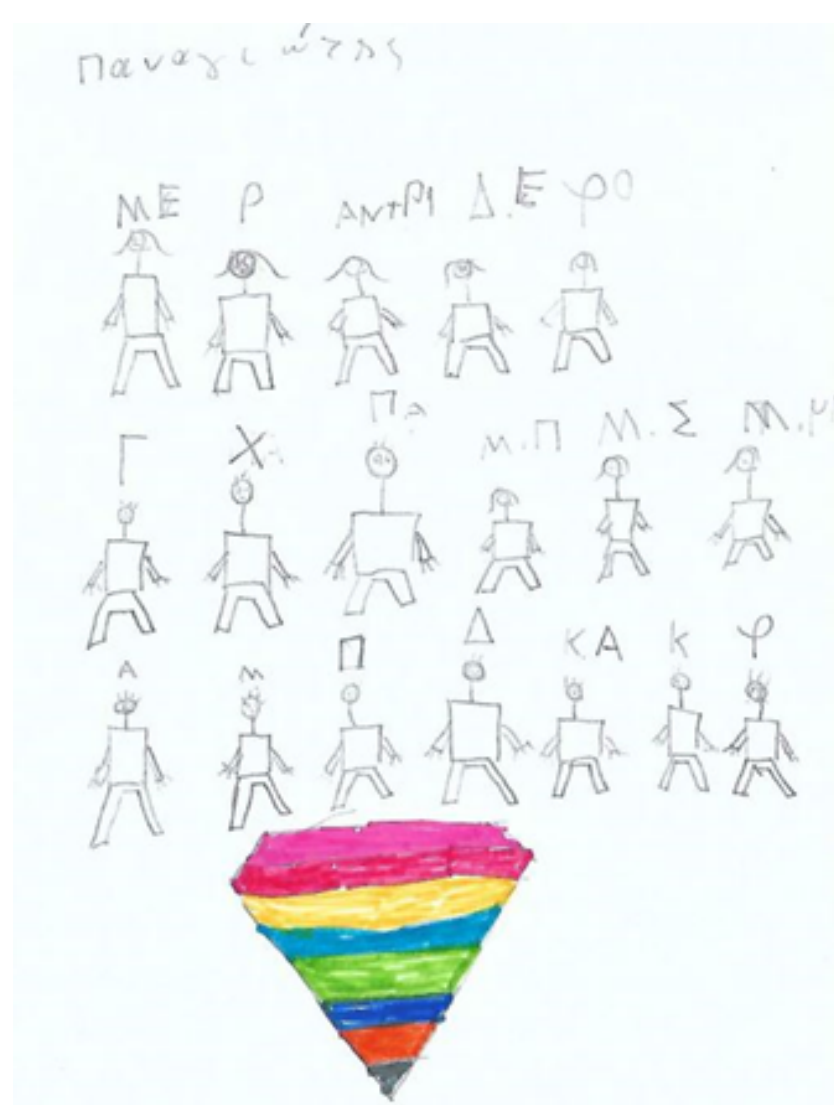

Για καλή του τύχη, μια μέρα που κάθισε να ξεκουραστεί, είδε στους πρόποδες του πιο ψηλού βουνού της γης μια καλύβα.

Ήταν άδεια κι έτσι αποφάσισε να μείνει εκεί για λίγες μέρες. Ένα βράδυ όμως, την ώρα που έπεφτε να κοιμηθεί, άκουσε γέλια και φωνές. Ήταν τόσο γλυκές! Από την πρώτη στιγμή κατάλαβε, ότι οι φωνές αυτές έβγαιναν από παιδικά στόματα. Έτρεξε στο παράθυρό του και τι να δει! Δεκαοχτώ γλυκά προσωπάκια που άρχισαν να τραγουδούν κάποιο τραγούδι. Προσπάθησε να ακούσει τα λόγια του τραγουδιού: « Φτιάξε καρδιά μου το δικό σου παραμύθι, γιατί χανόμαστε» και

«φτιάχνουνε απόψε με κουρέλια και σανίδια, ένα συνοικισμό αυτόνομο». « Τι γλυκιά χορωδία! Όμως γιατί αυτό το τραγούδι;», αναρωτήθηκε.

Ο Ρουμπέν βγήκε από την καλύβα και πλησίασε τα παιδιά. Όταν συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, ένιωσαν όλοι τους ότι βρίσκονταν εκεί για κάτι μαγικό. Κάτι που θα άλλαζε τις ζωές όλου του κόσμου. Δεν μίλησαν πολύ. Χαμογέλασαν και άρχισαν να μαθαίνουν τα δεκαοχτώ παιδιά τους ετίχους του τραγουδιού τους στον Ρουμπέν. « Φτιάξε καρδιά μου το δικό σου παραμύθι γιατί κανόμαστε». Όλοι ήξεραν ποιο παραμύθι έπρεπε να φτιάξουν. Αυτό που θα άλλαζε τη ζωή των πλασμάτων. Και η λύση του παραμυθιού βρισκόταν εκεί ψηλά.

Στην κορυφή του βουνού. Το ήξεραν καλά τα παιδιά, γι' αυτό βρέθηκαν εκεί. Έβλεπαν το διαμάντι να λαμπυρίζει εδώ και χρόνια, ψηλά στην κορυφή. Αυτό τους έκανε να ενωθούν, για να μπορέσουν να

κρατήσουν στα χέρια τους, την ευτυχία των πλασμάτων της γης. Το βουνό όμως ήταν πανύψηλο και επικίνδυνο. Κανείς μέχρι τότε δεν μπόρεσε να ανεβεί σ' αυτό. Οι δεκαοχτώ φίλοι μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισαν να φτιάξουν δυο τεράστια φτερά για τον νάνο Ρουμπέν.

Θα τον βοηθούσαν έτσι να πετάξει μέχρι την κορυφή.

Το ιπτάμενο γουρουνάκι του, είχε γεράσει πια και τα φτερά του ήταν αδύναμα.

Όλα έγιναν όπως έπρεπε.

Ο Ματθαίος, ο Παναγιώτης, η Δέσποινα και η Μαρίλια μάζεψαν δυο τόνους από πούπουλα. Χρειάστηκε να εκαρφαλώσουν στα

πιο απόκρημνα μέρη, εκεί που τα πουλιά έκαναν φωλιές και να πάρουν όλα τα πούπουλα που υπήρχαν. Ο Χρήστος, η Μαρία η Παπά, ο Γιώργος ο Παγούνης και η Ραφαηλία, συγκέντρωσαν όλα αυτά τα πούπουλα και έκαναν δυο τεράστια φτερά!

Ο Γιώργος ο Καζάρας, η Μελωδία, η Μαρία η Σαακιάν και ο Κωνσταντίνος, μαγείρευσαν όλες αυτές τις μέρες για τους φίλους τους. Η Φωτεινή, η Ανδριάννα, ο Πέτρος, ο Αλεάντρο, ο Διονύσης και ο Φίλιππος, πήραν τρεις βαθιές ανάσες και... φύσηξαν τόσο δυνατά που.....βοήθησαν τον Ρουμπέν με τα τεράστια αυτά φτερά να πετάξει πολύ πολύ ψηλά.

Σε λίγες ώρες το πετράδι ήταν στα χέρια τους. Ο Ρουμπέν κατάφερε να φτάσει στην κορυφή και να το πάρει. Αμέσως μετά, όλοι μαζί ταξίδεψαν στο βασίλειο των νάνων, που τώρα έγινε όπως παλιά. Και ήταν και πάλι ευτυχιμένοι... Η τροφή έφτανε για όλους. Οι δεκαοκτώ φίλοι λάτρεψαν αυτήν τη χώρα. Μόνο που δεν ήταν τώρα η χώρα των νάνων, αλλά η χώρα πολλών διαφορετικών και επουδαίων πλασμάτων.

Αποφάσισαν να ζήσουν εκεί, χωρίς να αποχωριστεί ο ένας από τον άλλο. Κάθε μέρα ακούγονταν γέλια, τόσο δυνατά, που έφταναν μέχρι τον επάνω κόσμο και ζεθώνονταν τους ανθρώπους και όλα τα πλάσματα της γης. Και τις μέρες που οι κάτοικοι στο βασίλειο μπορεί να ήταν λίγο στενοχωρημένοι, χόρευαν... Πετούσαν ψηλά, κουνιόταν στους ρυθμούς της μουσικής. Έτσι τους συμβούλεψαν να κάνουν οι δεκαοκτώ φίλοι!

Και ξεχνούσαν τα προβλήματά τους.

Στη νέα αυτή κοινωνία, όταν γεννιόταν ένα μικρό ελαφάκι, του έδιναν ένα όνομα από την παρέα των παιδιών. Έτσι, άκουγες στις πλατείες, στους δρόμους, στις αυλές ονόματα

όπως:

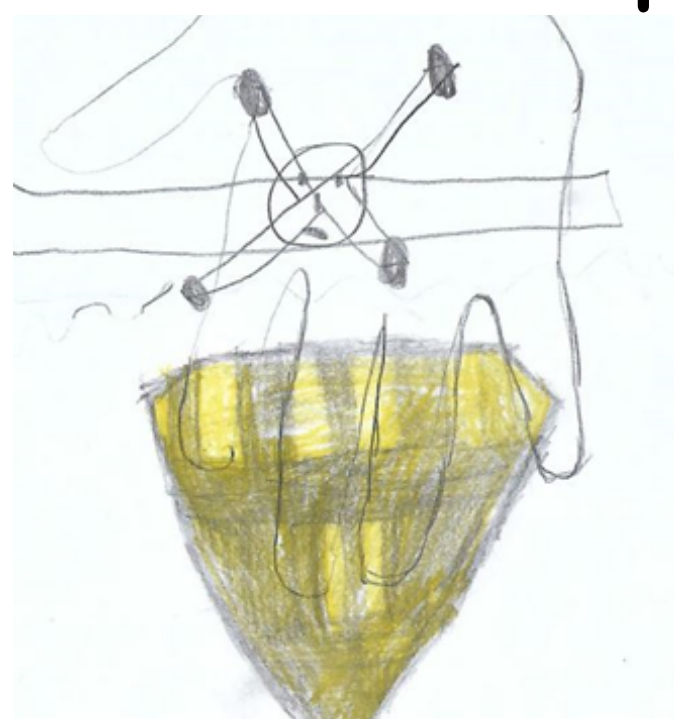
«Ματθαίος», «Φωτεινή», «Κωνσταντίνος», «Μαρία».

Και το διαμάντι ήταν καλά φυλαγμένο...

Και κάτι ακόμα...

Ο καθένας από τους δεκαοκτώ φίλους, έκοψε ένα μικρό κομματάκι από αυτό το διαμάντι και το έβαλε μέσα στην τσεπούλα του. Και όποτε το έπαιρνε στα χέρια του, όλος ο κόσμος γινόταν ακόμη καλύτερος.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Υ.Γ. Αν ποτέ θελήσετε κι εσείς να πάτε σε αυτήν τη χώρα και να γνωρίσετε αυτά τα πλάσματα, οι ήχοι από τα γέλια τους θα σας οδηγήσουν εκεί.

Ονομάζεται «Σχολείο» και κάθε τόσο ακούγεται και ένα κουδούνι, για να θυμίζει ότι όλοι πρέπει να έχουμε τον νου μας:
...να μην αφήσουμε ποτέ αυτό το διαμάντι να χαθεί!

*Το παραμύθι γεννήθηκε μέσα από τις ιδέες των μαθητών/τριών με εκφράσεις και σκέψεις αυτούσια δοσμένες στο χαρτί. Ήταν μια ομαδική δουλειά και ο επίλογος μιας προσπάθειας στο πλαίσιο του μαθήματος « Εργαστήρια Δεξιοτήτων» με τίτλο: «Αξίες στο Δημοτικό Σχολείο»

Οι μαθήτριες και οι μαθητές της Β΄τάξης.

